25/12/2018

Αδελφότης Θεολόγων “Ο ΣΩΤΗΡ”: «Γενώμεθα ὡς Χριστὸς»

/ Ορθόδοξες Προβολές

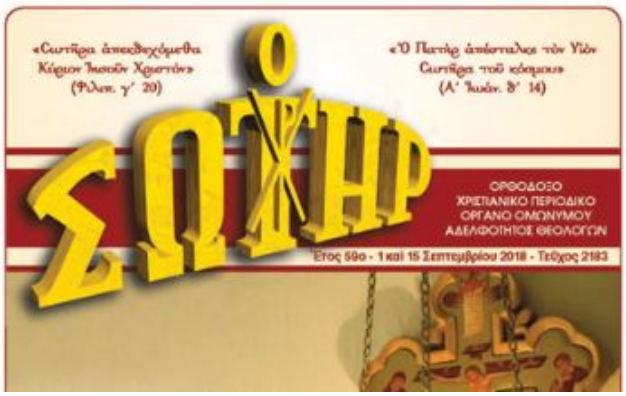

Ο ορθόδοξος **διαδικτυακός τόπος της Αδελφότητος Θεολόγων “Ο ΣΩΤΗΡ”** δημοσιεύει θεολογικό κείμενο επί τη δεσποτική εορτή της του Χριστού Γεννήσεως υπό τον τίτλο «Γενώμεθα ὡς Χριστὸς»:

Ὁ Θεὸς ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς. Δὲν ἦταν μόνο οἱ ἐξωτερικὲς συνθῆκες ἐξαίσιες, οἱ ποικιλίες καὶ εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν. Τὰ δένδρα μὲ τοὺς εὔχυμους καὶ πλούσιους καρπούς. Οἱ μελωδίες τῶν πουλιῶν. Ἡ χαριτωμένη παρουσία τῶν ζώων. Ὁ οὐρανὸς μὲ τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τὰ ἀστέρια νὰ τὸν φωτίζουν. Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ Θεοῦ ἦταν ὅτι δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο «κατ᾽ εἰκόνα καὶ καθ᾽ ὁμοίωσίν» Του. Δηλαδὴ μὲ λογικὸ καὶ αὐτεξούσιο. Μὲ χάρισμα δημιουργικὸ καὶ ἐξουσιαστικό. Μὲ δυνατότητα κοινωνίας μὲ τὸν Θεό. Ἐὰν ἀξιοποιοῦσε αὐτὰ τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, θὰ μποροῦσε νὰ βαδίσει στὸ «καθ᾽ ὁμοίωσιν». Νὰ γίνει θεὸς κατὰ χάριν, ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος. Καὶ νὰ ἀπολαμβάνει τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, ζώντας σὲ ἀδιάσπαστη κοινωνία μαζί Του.

Ὁ σατανᾶς ὅμως φθόνησε τὴν εὐτυχία τῶν Πρωτοπλάστων καὶ θέλησε νὰ ἀνατρέψει τὸν ὑψηλὸ σκοπὸ τῆς δημιουργίας τους. Νὰ ἐμποδίσει τὴν κατὰ χάριν θέωσή τους, δηλαδὴ τὸ «καθ᾽ ὁμοίωσιν». Καὶ τὸ πέτυχε αὐτὸ μὲ τὴν παρακίνηση στὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, στὴν ἀθέτηση τῆς θείας ἐντολῆς, ποὺ δόθηκε στοὺς Πρωτοπλάστους, στὴν ἐπανάσταση οὐσιαστικῶς κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ τραγικὴ συνέπεια ἦταν νὰ ἀμαυρωθεῖ ἡ θεία εἰκόνα μέσα τους. Νὰ σκοτισθεῖ ὁ νοῦς τους. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κλίση πρὸς τὸ καλὸ νὰ δώσει τὴ θέση της στὴ ροπὴ πρὸς τὴν κακία. «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι

τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς», ὅπως εὔστοχα παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Ψαλμωδός (Ψαλ. μη΄ [48] 13).

Δὲν μποροῦσε ὅμως ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσει τὸν διάβολο στὸ καταστροφικό του ἔργο καὶ τὸν ἄνθρωπο, τὴ δική Του εἰκόνα, σ᾽ αὐτὴ τὴν ἐξαχρείωση, βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Γιὰ νὰ ἐπανορθώσει τὴ ζημιὰ ποὺ πάθαμε, γίνεται ἄνθρωπος ὁ Θεός, προκειμένου νὰ ἀνυψώσει τὴν πεσμένη μας φύση. Μὲ τὴν ἔνσαρκή Του οἰκονομία μᾶς κάνει καὶ πάλι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν, ἀδελφοὺς καὶ συγ-κληρονόμους Του. Πόσο ὡραῖα τὸ λέει ὁ ἱερὸς Ὑμνωδός: «Τὴν Ἐδὲμ Βηθλεὲμ ἤνοιξε». Ἡ Βηθλεὲμ ἄνοιξε πάλι τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐδέμ. Καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λακωνικὰ τὸ δια-τυπώνει: «Αὐτὸς ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν». Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάνει ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ χάριν θεούς. Ἔτσι κερδίζουμε τὸν οὐράνιο Παράδεισο, ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τοῦ ἐπίγειου, ποὺ χάσαμε. Ἀφθαρτιζόμαστε καὶ βαδίζουμε, ἐφόσον τὸ θελήσουμε, στὸ «καθ᾽ ὁμοίωσιν», τὸν ἀρχικό μας προορισμό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ξεπέσαμε μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ.

Ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον μας μετὰ τὴν ἀσύλληπτη αὐτὴ κίνηση τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μὲ τὴ θεία Του Γέννηση; Μᾶς τὸ ὑποδεικνύει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Γενώμεθα ὡς Χριστός, ἐπεὶ καὶ ὁ Χριστὸς ὡς ἡμεῖς· γενώμεθα θεοὶ δι᾽ αὐτόν, ἐπειδὴ κἀκεῖνος δι᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπος». Ἂς γίνουμε σὰν τὸν Χριστό, ἀφοῦ καὶ ὁ Χριστὸς ἔγινε σὰν καὶ μᾶς. Ἂς γίνουμε θεοὶ γιὰ χάρη Του, ἀφοῦ καὶ Κεῖνος ἔγινε γιὰ χάρη μας ἄνθρωπος.

Γίνομαι σὰν τὸν Χριστὸ σημαίνει: Ἡ γλώσσα μου κινεῖται σὰν τὴ γλώσσα τοῦ Χριστοῦ καὶ γίνεται ὄργανο μόνο γιὰ λόγους ἀγαθοὺς καὶ δοξολογίες τοῦ Θεοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπέχουν ἀπὸ κάθε πονηρὸ βλέμμα καὶ θέαμα καὶ βλέπουν ὅπως τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ καὶ θαυμάζουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Τὰ αὐτιά μου ἀκοῦν ὅ,τι σ᾽ Αὐτὸν ἀρέσει. Ὁ νοῦς μου γίνεται «νοῦς Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. β΄ 16). Σκέπτεται ὅσα εἶναι ἀληθινά, ὅσα σεμνὰ καὶ σεβαστά, ὅσα δίκαια, ὅσα εἶναι ἀμόλυντα καὶ ἁγνά, ὅσα εἶναι ἀρεστὰ στὸν Θεό (βλ. Φιλιπ. δ΄ 8). Τὰ χέρια μου τὰ χρησιμοποιῶ γιὰ καλοσύνες καὶ ἐλεημοσύνες. Τὰ πόδια μου γιὰ νὰ μὲ ὁδηγοῦν στὸν Ναὸ καὶ στοὺς πονεμένους συνανθρώπους μας. Τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ ἀγαπάει τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ γεμίζει μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς Αὐτόν. Τὸ σῶμα μου γιὰ νὰ γίνεται δικός Του Ναὸς καὶ κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ἐὰν ὁ ἀγώνας μας αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς γίνεται μὲ συνέπεια, ὅταν θὰ φανερωθεῖ ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν Δευτέρα Του Παρουσία, θὰ πραγματοποιηθεῖ πλήρως ὡς πρὸς τὴ βίωσή του, ὁ λόγος τοῦ ἱεροῦ Πατρὸς «γενώμεθα ὡς Χριστός». Διότι τότε θὰ γίνουμε ὅμοιοι μὲ τὸν Χρι-στὸ στὴ δόξα, ἐπειδὴ θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ Τὸν δοῦμε, ὅπως εἶναι, στὴν κατάσταση τῆς θείας Του δόξας, ἡ ὁποία θὰ καθρεπτίζεται καὶ θὰ

λάμπει καὶ σὲ μᾶς (βλ. Α΄ Ἰω. γ΄ 2).

Ἂς Τὸν δοξολογοῦμε, λοιπόν, γιὰ τὰ δῶρα ποὺ μᾶς χάρισε «ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς» Κύριος καὶ ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι «Αὐτὸς ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶ-μεν».

ΠΗΓΗ: www.osotir.org (24/12/2018)